

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumerează și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscrise nu se înapoiază.

Sibiu, 5 Decembrie st. v.

Domnul V. Babeș a profitat de ocaziunea ce i-s'a oferit în cursul dezbaterii proiectului de mandatului de necesitatea rezolvării prin bună înțelegere a conflictului dintre noi și Maghiari.

Să se cerceteze, a zis d-sa, dacă nu cumva a sosit timpul, ca să se pună capăt anomaliilor create prin actuala lege electorală, care prescrie pentru Ardeal un cens deosebit, mai mare ca pentru celelalte țări ale coroanei ungare.

Se vor găsi poate oameni, care vor socoti această propunere drept o abatere dela programul, pe care îl reprezintă dl V. Babeș în dietă, căci noi nu voim să alegem deputați în dieta din Budapesta, stăruim asupra autonomiei ce i-se cuvine Transilvaniei în virtutea sancțiunii pragmatice, și prin urmare prea puțin ne pasă, care este legea, pe baza căreia se aleg deputații în dieta din Budapesta.

Ar fi însă greșit acela, care ar rezona astfel.

Resistența pasivă, în care ne aflăm, ne este foarte păgubitoare: aceasta o simțim cu toții din an în an mai mult. Persistăm cu toate acestea în ea, pentru-că nu ne putem mulțumi cu pozițiunea ce ni s'a creat prin legislațiunea dualistă în statul ungar.

Încă atunci, când s'a făcut uniunea, oamenii nostri politici mai precauți au simțit, că pozițiunea, pe care ni-o vom pute crea în dieta Ungariei, va fi mai mult ori mai puțin înjositoare, și că guvernul nu va fi de bună credință în aplicarea legilor, dacă ele sunt în favorul nostru. Ei au stăruit dar' să nu mergem în dieta din Budapesta, unde nu ni s'a rezervat un loc potrivit cu importanța noastră ca element constitutiv al statului ungar.

Erau cu toate acestea destul de numeroși aceia, care aveau încredere în Maghiari, sperau, că dieta din Budapesta nu va suferi în fruntea afacerilor publice oameni inclinați a aplica legile cu rea credință și stăruiau să ne trimitem și noi deputații în dietă, pentru-ca să sporim contingentul aceluia, care controlează cu toată seriozitatea actele guvernului ori cel puțin să putem protesta acolo, în fața țării și a întregii lumi contra ori-și-cărui act de violență a guvernului. Nu renunțăm prin aceasta la autonomia Transilvaniei, ci ne supuneam numai deocamdată forței împregiurării, și ne rezervam de a o dobândi la un timp mai priincios, dacă ea era în adevăr cerută de interesele noastre de dezvoltare.

Această politică era fără îndoială mai înțeleaptă ca a rezistenței pasive. Ea nu era însă cu puțință.

Aceia, care o preconisaseră, presupuneau la Maghiari mai mult tact politic, mai multă prevedere decât se poate găsi.

Căci dacă Maghiarii aveau tact politic, dacă erau abunătoare ca noi Români,

ei nu ne făceau greutăți în alegeri, nu creau o anumită lege, ca să ne depărteze dela urna electorală, ci mai virtuos îi spriginiau pe aceia, care stăruiau să trimitem deputați în dieta din Budapesta, pentru-ca încetul cu încetul, oare-cum pe nesimțite să intrăm în viața publică a statului ungar.

Nota caracteristică a popoarelor inculte e însă, că nu pot suporta adevărul supărător, ci țipă, sbiară, dau din mâni și din picioare, când cineva are curajul de a-l spune în fața lor. Astfel și Maghiarii au făcut toate opintirile, ca noi să nu putem trimite în dieta din Budapesta oameni gata de a le spune adevăruri, pe care ei nu vor să le audă.

Cu chipul acesta au omorât politicesce pe amicii ce aveau între noi, încât astăzi nimeni nu ne mai poate vorbi de intrarea noastră în dieta Ungariei, fără-ca să fie taxat de renegat față cu neamul românesc.

Sunt cu toate acestea între noi oameni, care stăruie și astăzi să intrăm în „activitate“.

Contra acestora nu se poate aduce un argument mai puternic decât primirea, pe care a găsit-o propunerea făcută de dl V. Babeș în dieta Ungariei.

Dar' nu e vorba numai de acești oameni, care, la urma urmelor, nu mai însemnează nimic în viața publică a noastră.

Sunt însă în Ungaria, sunt în monarhie, sunt în străinătate cercuri hotărâtoare, care nu sunt și nu pot să fie mulțumite cu politica de rezistență pasivă, în care persistăm noi. Aceste cercuri din propunerea făcută de dl Babeș, dacă vor, se pot convinge, că politica de rezistență pasivă ne este impusă, și că Maghiarii ori nu prevăd consecuențele firești ale rezistenței noastre ori sunt gata să le primească.

Sunt douăzeci de ani acum, decând persistăm în această politică și ori-și-ce om cu judecată s'a putut convinge, că n'o să ne înecăm, — vorba Românului, — ca Țiganul la mal, ci o să mergem din ce în ce mai hotărâți și mai închegați înainte.

Până unde?

Fără îndoială până la ultimele consecuențe ale politicii de rezistență, dacă nu vor fi înlăturate la timp stările de lucruri, care ne impun rezistența.

Nu ne jucăm de-a ascunsele, ci ne luptăm minăți de sentimentul nostru de conservare națională.

Și un om serios ca dl Babeș nu poate dorî, ca lupta aceasta să treacă prin toate fazele, ci mai virtuos trebuie să-și dea toată silința de a o curma. Dorim cu toții, ca ea să se curmeze cât mai curând, și dl Babeș a exprimat sentimentul comun al Românilor din țările coroanei ungare, când a cerut să fie înlăturate cauzele, pentru care noi nu putem lua parte la lucrarea începută de Maghiari pentru consolidarea statului, în numele tuturor a vorbit, când a zis: Dați o dovadă, că voiți o sinceră apropiere.

Nu vrem! — a răspuns dieta.

Prea bine! — atunci nu voim nici noi! —

Mai putem aștepta: o să vină odată timpul, când veți fi voind, dar' atunci veți fi mai grele condițiunile, în care îi vom pute determina pe Români să voească și ei.

Acum ne arde pe noi: o să vină odată timpul, când o să vă arză pe voi, și atunci o să simțiți, cât prețuesce prietenia poporului român.

Deocamdată e bine ca lumea să știe, că ne aflăm în legitimă apărare, și să nu mai întrebe nimeni, — cum s'a întrebat, precum ni se spune, la banchetul din Arad, — că de ce nu trimit Români deputați în dieta din Budapesta?

Nu trimit, fiindcă sunt Români și țin la cinstea neamului lor.

„Prelungirea mandatului de deputat însemnează, — zice „Neue freie Presse“, — o prefacere radicală în caracterul dietei ungare; din discuțiunile urmate asupra proiectului urmează însă, că dl Tisza consideră reforma electorală ca terminată pentru un timp mai îndelungat și că îndeosebi el se opune contra largirii dreptului de alegător și contra votării secrete, pentru-că prin introducerea ei se periclitează hegemonia rasei maghiare și rolul conducător al clasei gentrii.“

Noi scim încă de mult, că întregul stat ungar e astfel chivernisit, ca rasa maghiară să se poată hrăni din secul altor popoare și ca nobilimea scăpătată să poată trăi bine, fără-ca să muncească: e însă o mângâiere pentru noi, că acum se mărturisește aceasta și în unele țări europene, care până acum susțineau „hegemonia“ maghiară și „rolul conducător“ al nemeșilor flămânți.

Căci comedia aceasta va merge cât va merge, dar' va veni odată un timp, când rasa maghiară cu scăpătații ei nu va mai pute susține ea singură statul ungar, și e bine să știe de ce nu va fi atunci cu puțință a-i determina pe Români să-i ajute pe concetățenii lor maghiari.

Fanatismul maghiar.

Biata limbă maghiară îndură mereu prigonirea cea mai aprigă. Cine nu o crede cetească cel mai lătit diar publicat în limba maghiară, cetească pe „Egyetértés“, care cu privire la incidentul dintre comanda militară din Budapesta și solgăbirăul dela Dunavece își varsă focul dela inimă într-o „apărare“ a limbii maghiare în modul următor:

„Noi avem deci nevoie să ne apărăm din nou limba maghiară în Ungaria; întocmai, ca pe timpul regimului ilegal al împăratului Iosif; întocmai, ca în cele dintâi patru decenii ale acestui secol; întocmai, ca sub sistemul lui Bach. Guvernul d-lui Tisza lucrează într-o adevăr bine. În Viena pot să fie cu el pe deplin mulțumiți.“

„Limba statului e alungată cu totul din Croația-Slavonia. Limba preoților e cea latină, a soldaților cea germană, a guvernului și a administrației cea croată. Maghiarimea poate în Croația-Slavonia să aleagă dintre limba latină, germană și croată, ear' adevărata limbă proprie a statului nu o poate folosi nici baremi în scoalele populare.“

„Limba maghiară e prigonită în părțile ardenele decătră Români, în fundul regiunii decătră Sași, în Ungaria-de-sus decătră Slovaci, în

sînul regimului central decătră dl Coloman Tisza; ca și când s'ar fi înțeles asupra unei lucrări unanime.“

„Însă nici poziția, nici datorința, nici vina lor nu e una și aceeași.“

„La Români, Sași, Slovaci și Croați lucrează în contra limbii maghiare mai mult natura simplă, puterea brută a nașterii. Vina aceluia nu e o crimă în contra patriei, ci numai un rău și un dezavantaj pentru statul ungar. Vina d-lui Tisza e însă o crimă, deoarece e conșcie de scop și dușmană constituției.“

„Noi avem reuniuni de cultură, ce apără limba maghiară și vor să o și răspândească spre binele și ușurarea cetățenilor de limbi străine. Înzadar se ostenește, căci însuși guvernul ungaresc caută a le zădărnici ostenețele.“

„Aici e Budapesta, capitala. Toate scolile sunt maghiare, și toți copiii sunt până la al doispredcelea an în limba maghiară crescuți. După aceasta însă maghiarismul lor îi stau în cale o mulțime de rapoarte ale vieții sociale.“

„Nouă din zece părți din comerț nici astăzi nu e maghiar. Lucrările publice, ingenerii, fabricanții, administrația căilor ferate la societățile principale, în cea mai mare parte nici astăzi nu sunt maghiare. În armată domnesc numai limba germană în comandă, în cancelarii, în administrația locală și a țării. Guvernul comun încă e cu totul german, ca să nici nu mai vorbim de reprezentanța externă, de diplomație și de consulate. În mare parte sunt germani și magnații, chelnerii, Jidanii și țiaristii. Acum și Coloman Tisza voește să se alăture lor.“

„Oare-unde la un prânz amical zise ministrul-president ungar, că el două lucruri nu le poate nici odată uita: întâiu, că s'a născut Maghiar, și a doua că s'a crescut calvin. E probabil, că el nu va uita aceasta, e însă posibil, că națiunea va uita-o astăzi ori mâine. Calvinii nici astăzi nu sunt în curat cu dl Tisza; probabil, că în scurt timp nici Maghiarimea nu va fi.“

„Căci ceva mai supărăcios, decât de a ordona unui solgăbirău din comitatul Pesta să rezolveze o scrisoare germană, nici nu poate exista. Și de ce ordonează așa ceva? De aceea, pentru-că așa o vrea comanda militară de aici. Ne aflăm într-o situație minunată.“

„Dacă comanda militară din Praga, Olmütz ori Lemberg voiesc să adreseze solgăbirăului din comitatul Pesta o scrisoare: atunci o trimit — parte pentru firea lucrului, parte din bunăcuviință — sau în limba maghiară sau împreună cu o traducere maghiară. Deoarece nu le trece, și nici că le poate trece prin minte, ca un funcționar maghiar să rezolveze pe aci încolo o scrisoare scrisă într-o limbă străină.“

„Comanda militară pentru Ungaria, ce residează în Budapesta, pretinde însă, ca să comunice cu autoritățile unguresci numai în limba germană. Și guvernul ungar dă loc acestei pretențiuni necuviincioase și o privește de constituțională îndrumând pe autoritățile ungare a satisface aceleia!“

„Casul de față pentru sine luat nu e important, e însă îngrozitoare situația, ce ni se descopere prin el. Caraffa acum nu violentează pe Maghiari prin îngăduirea guvernului ungar, Caraffa însă declară cu ajutorul guvernului ungar războiu limbii maghiare în Ungaria. Aceasta e situațiunea.“

„Nimeni să nu creadă, că această situație corespunde în faptă legilor existente, precum o afirmă vice-comitele. Situația legală și în înțelesul cel mai larg din punct de vedere național e aceasta: Ce e drept, nu există lege, care să deoblege comanda militară la folosirea limbii maghiare, dar' nu există nici lege, care să impună autorităților din patriă rezolvarea unor hârtii germane. Edelsheim Gyulai are deci la

aparență drept, de a corespunde cu autoritățile ungare în limba germană; însă și autoritățile ungare au într'adevăr dreptul, de a ignora corespondențele germane.

„Noi repetăm deci: și în înțelesul cel mai larg numai aceea se poate constata, că în legile noastre positive este o lacună. Și acum vine dl Tisza și se opintesc a exploata această lacună — e numai la aparență o lacună — nu în favorul limbei naționale, ci în favorul limbei germane. El exercită violență față cu conștiințiosul funcționar comitatens maghiar pentru-ca să-și câștige grația generalului numit austro-ungar, în faptă însă austriac. Pentru-că funcționarul comitatens maghiar nu poate să-și fie periculos și nu poate să-și clatine în poziția lui de ministru, până când domni generalii pot în Viena să lucreze în contra lui. Susținerea în postul de ministru e însă lucru principal. Aderenții dlui Tisza n'ar trebui să-și scuse dicând, că situația și stăruia antecesoriului a fost astfel. Antecesoriului au fost numai scurt timp la cârmă și au avut să se lupte cu necasuri cu mult mai mari.

„El și-a ținut însă iubilul de zece ani și e stăpân necondiționat și poruncitor al majorității parlamentare. Precum ni se pare, un vorbitor al unei deputațiuni din comitatul Bihor a felicitat pe dl Tisza cu privilegiul iubilului astfel: „Noi dela început ne-am pus în tine încrederea“. Ce ar fi din la asta, dacă ar mai trăi, Edmund Beöthy, fala Bihorului.“

Revista politică.

Sibiu, 5 Decembrie st. v.

În ședința dietei ungare dela 15 a l. c. s'au primit și în a treia cetire proiectele despre indemnitate și despre mandatul de cinci ani. În ședința de ieri s'a discutat asupra referadei comisiei judiciare cu privire la proiectul de lege pentru executarea §-lui 23 al articolului de lege VII din 1885 despre reformarea casei de sus.

În ședința din urmă a casei de sus notarul casei de jos, Corneliu Abrányi, a predat proiectele de lege primite în casa deputaților despre indemnitate și despre mandatul de cinci ani; casa de sus a predat proiectele aceste comisiei financiare, respective comisiei judiciare și administrative spre pertractare prealabilă.

Plecarea comisiei militare din Viena încă nu s'a întâmplat. O depeșă din Viena comunică, că comisiunea delegată pentru stabilirea liniei de demarcațiune numai atunci va pleca, dacă Bulgaria se va declara, că va accepta hotărârile comisiei. Acum după-ce nota bulgară a sosit și guvernul bulgar declarase, că se supune hotărârilor comisiei, aceasta se va pune în curând pe drum către câmpul de luptă. Se ține, că delegații militari ai puterilor, înainte de a pleca spre Niș, vor mai con-

feri în Viena și Belgrad și vor aduce pe baza chartelor militare concluse definitive în privința delimitării unei zone neutrale. Eventualele rectificări ale acestor concluse se vor efectua apoi la fața locului. Din Belgrad se asigură, că armistițiul va pute fi încheiat în decurs de opt zile. Inarmările continuate ale guvernului sârbesc sînt numai pentru eventualitatea, dacă Bulgarii vor forma nise condițiuni de pace neacceptabile. Guvernul numai în acest cas ar continua războiul.

Ministrul-president sârb Garašanin a făcut declarațiile acestor unii jurnalist următoarele declarații interesante:

„Ostilitățile s'au sistat la provocarea marilor puteri încă la 28 Noembrie, și de atunci încoco se fac mereu negocieri. Intențiunea puterilor a mers firesc într'acolo, ca să se încheie un armistițiu în toată forma și apoi în decursul acestuia să se facă pace. Decum am urmat provocării puterilor și am sistat ostilitățile, cu toate că lupta nedecisă dela Pirot era pe aci să reese în favorul nostru, noi am stat gata, de a satisface intențiunilor puterilor, încheiând un armistițiu și făcând pace. Noi am propus deci Bulgarilor stabilirea liniei de demarcațiune pe baza *nil possidentes* și apoi hotărârea terminului. Principele Alexandru le-a respins pe amândouă și a pretins numai decât evacuarea teritoriului ocupat de Sârbi și a insistat prelungă ținerea teritoriului ocupat de Bulgari. Într'aceste atitudinea trupelor bulgare a făcut imposibilă ori-ce învoială și noi din nou am stăruit pentru încheierea unui armistițiu formal cu linii fixate de demarcațiune, pentru-ca amândouă trupele să poată fi și din punct de vedere umanitar elocate în cantonamente. După acestea principele Alexandru a pretins pur și simplu evacuarea în restimp de 48 de ore a teritoriului ocupat de Sârbi. Astfel noi am creșut, că nu trebuie să mai dăm nici un răspuns. Noi vom ține pozițiunile noastre fără excepțiune, și deocamdată nu vom ataca, — vom respinge însă cu armele ori-și-ce atac, ce ar veni din partea inamicului.“

Cu privire la situațiunea din Engli-tera „L'Indépendance belge“ scrie că Engli-tera are acum o nouă cameră a comunelor. Afară de cele două circumscripțiuni universitare din Edinburg și St. Andrews, unde victoria pare dealtmintrelea, că are să fie a candidaților conservatori, toate celelalte colegii electorale s'au pronunțat. Ținând seamă de aceste două circumscripțiuni, țeara a ales 333 de deputați liberali, 252 conservatori și 85 autonomisti irlandezi. În resumat, ceea-ce anunță la început ca o înfrângere a partidei liberale, s'a transformat aproape în victorie. Cu toată neisbânda din orașele cele mari, majoritatea de care liberalii dispuneau în camera trecută, n'a fost redusă decât la câteva voturi în folosul conservatorilor. D-nii Gladstone, Chamberlain și lordul Hartington ar fi fost deci stăpânii situațiunii, ar fi fost ministrii de mâne, dacă minoritatea conservatoare n'ar fi dobândit o ma-

ioritate de patru voturi, grație alianței sale cu cei 85 Parnelști aleși. Această coalițiune formată în principiu numai pentru perioada electorală, va pute oare să dănuiească? Aceasta depinde numai de dl Parnell și de modul cum dînsul va aprea propriile sale interese. Ori-cum ar fi, lordul Salisbury se întemeiază pe presupțiunea că această alianță are să urmeze și de aci înainte. Aceasta l-a făcut să iee hotărârea de a conserva puterea până la un nou ordin, și de a nu da guvernul dlui Gladstone, care s'a declarat dela început incapabil de a lua discuțiunea afacerilor, fără o majoritate superioară puterilor conservatoare și parneliste întrunite. Perioda parlamentului care se va deschide la 12 Ianuarie viitor la Londra este cu totul ciudată și de temut. Istoria Marei-Britanii nu ne-a mai dat încă un astfel de exemplu. Dl Parnell va rămâne aliatul lordului Salisbury, acesta va fi cu totul lăsat la placul șefului autonomistilor irlandezi; dacă d. Parnell, din contact se va uni cu liberalii, pentru a răsturna cabinetul conservator, liberalii se vor vedea asemenea expuși de a li se relua puterea de a doua zi, afară numai dacă nu se vor face toate voințele regelui necoronat al Irlandei. În resumat, șeful grupului celor 85, se va impune atât liberarilor cât și conservatorilor. Rămână deci în capul afacerilor lordul Salisbury, să vină la putere d. Gladstone sau un alt șef al partidei liberale, — acela care va governa în realitate, sub un pseudonim, va fi dl Parnell.

În cercurile engleze oficiale se vorbesce, că ministerul Salisbury se va prezenta înaintea parlamentului în compunerea sa actuală și va usa de cel dintâiu privilegiu, spre a se convinge, dacă are încrederea casei de jos.

Cuvântarea deputatului național Petru Truța.

Primum cu posta de astăzi cuvântarea deputatului Petru Truța; o reproducem în traducere:

După ce teale Albert Apponyi ia cuvântul Dl Truța: Onorată casă! Când m'am hotărât a vorbi la proiectul de lege din cestiune care țintesc a schimba drepturile de libertate ale poporului, drepturi, cari se bazează pe constituțiune, am creșut că e o datorință imperioasă a mea a-i da casei pe scurt, dar fidel, convingerea mea.

Onorată casă! În decursul desbaterii asupra proiectului de lege din cestiune, colegii deputați antevorbitori au exhauriat pe deplin caracterul tăitor în dreptul suveran al poporului și în constituțiune al proiectului, așa încât eu am numai foarte puține de țis.

Nu pot trece însă, on. casă, cu vederea de a accentua și eu, că prelungirea mandatului nu numai că scurtează drepturile poporului, ci slăbesc totdeodată reprezentanța poporului în fața puterii crescânde a guvernului, întrucât adevărat guvernul prin majoritatea ce o va dobândi, câștigă timp și prin aceasta putere pentru a-și asigura pe un timp mai îndelungat scopurile sale politice, chiar și dacă aceste nu corespund voinței generale a poporului.

Sînt pe deplin convins, că nime nu va trage la îndoială, că se scurtează drepturile de libertate ale poporului prin aceea, că cetățenilor li se dă pe viitor în loc de din 3 în 3 ani, numai din 5 în 5 ani dreptul de a contribui direct sau indirect la rezolvarea cestiunilor de stat.

Tot atât de necontestabil e, că prin scurțarea drepturilor poporului crește puterea guvernului, care adeseori poate deveni periculoasă pentru dezvoltarea noastră și conform timpului a drepturilor de libertate constituționale și pentru crearea legilor conform voinței generale a poporului; dar de cele mai multe ori guvernamentul constituțional degenerază în urma centralisării introduse și drepturile de libertate ale poporului își perd terenul.

De aci rezultă și acestei triste împregiurări se poate atribui acea anomaliă, care începe a se arăta și la noi, că drepturile de libertate ale poporului se restrîng din zi în zi și se răspândește puterea absolutistică a guvernului.

Îm place a crede, on. casă, că fiecare membru al acestei case e convins despre aceasta — poate chiar și aceia, cari în urma disciplinei de partid nu numai că nu se pot pronunția, dar chiar neagă cu voturile lor; dar nu mi-se va lua în nume de rău din partea on. case, că voi combat lățirea puterii guvernamentale asupra drepturilor de libertate a poporului, deoarece ce o fac aceasta ca o sentință a dreptului poporului.

Eu sînt de convingerea, că autoritatea casei de jos nu atîrnă dela durata mandatului, deoarece ce dacă ar fi astfel, după-ce dieta e efluxul drepturilor de libertate a poporului, aceasta ar atrîna numai dela extinderea acestor drepturi și dela statorirea pe timp mai scurt a mandatului.

E caracteristic însă, că la noi în loc ca drepturile poporului să se extindă tot mai tare conform spiritului timpului și în interesul înrădăcinării constituționalismului, acele se restrîng tot mai tare și în fața acestora crește tot mai mult puterea absolutistică a guvernului.

Nu consimt cu motivarea proiectului făcută din partea on. dn. ministru-president, că adevărat prin periodul de 5 ani crește pondul și vața casei de jos, față cu casa de sus întinerită, mai mult ea prelungă un period de 3 ani. Da, va fi mai mare pondul și autoritatea guvernului, deoarece ce casa deputaților își perde pondul și vața prelungă ori-și-ce period, dacă aceea nu e expresiunea egalității și a convingerii curate a poporului. Dar si atunci nu față cu casa de sus, care s'a format în mod măiestrit cu dela-

Foiața „Tribunei“.

Făt-frumos zalogit.

Poveste
culeasă de I. P. Retegan.

(Urmare.)

Când ajunge smeul la călugăr, se oprește în loc și țice: „Nu ai văduț, cinstite părinte, trecînd doi tineri, un fecior și o fată, pe drumul acesta?“

„Ha?... și mai tare că nu aud“, țice călugărul.

Apoi îl întrebă smeul mai tare, țicînd: „Nu ai văduț doi tineri, un fecior și o fată, trecînd pe aici?“

„Ba am văduț, hm! văduț-am, chiar când zidiam eu la mănăstirea asta trecea un feciorandru cu o fetișoară ținîndu-se pe după cap, veniau decătră meață-noapte și mergeau cătră meață-zi.“

Aușind smeul vorbele aceste, perdă toată nădejdea de a-i mai găsi, și se întoarse ear' acasă, după-ce își ia rămas bun dela călugăr; cum pleacă el însă, îndată se dă călugărul preste cap și se face fecior, ear' mănăstirea față ca mai nainte și, — du-te copile!

După-ce ajunge smeul acasă, îl întreabă mamă-sa: „Dar' unde sînt fugarii?“

„Nu i-am adus, nu știu unde sînt.“

„Cum? nu știi unde sînt? dar' până acum unde bătuși lela, de nu-i căutași? eu sciam că tu după ei ai plecat!“

„Așa e, mamă“, țice smeul plîngînd de frică, că-l bătea mamă-sa, când se mânia; „așa e, după ei fusei, și am mers de nici iepure nu s'ar fi ținut de mine, ci înzadar; am mers până-ce am dat de o mănăstire veche, toată dărîmături, și la ea un călugăr mai bătrîn decăt toți oamenii ce i-am văduț, era ca tine, mamă, dar' și mai bătrîn, că aușia foarte rău, de văduț nu putea până-ce nu-și ridica genele cu cîrjele de pe ochi, ear' barba îi era până în pămînt de lungă și albă, mamă, albă ca un caier de tuior.“

„Tu ai întrebat pe călugărul despre ei, așa e?“

„Așa mamă.“

„Știut-am; dar' ce ți-a răspuns?“

„Mi-a răspuns, că el de bunaseamă a văduț pe acolo trecînd doi tineri cuprinși pe după cap, ci de mult, chiar când zidia el la mănăstire; drept aceea, văduț mănăstirea așa de risipită și veche, m'am întors îndărăt, că dacă trecură ei pe acolo, când zidia el mănăstirea, atunci ei de mult vor fi și murit poate, ori și dacă nu, acum vor fi de mult ajunși în țeara lor și vor fi oameni bătrîni.“

„Destul, necălitule! destul, țicea mamă-sa; taci din gură că te picur; nu ai putut tu vedea că mănăstirea nu poate fi decăt fata cea fugară, ear' călugărul — hoțul de fecior... Mergi, înșeală-mi calul cel cu 9 rânze să-i aduc eu!“

(Fnea va urma.)

Femeia modernă.

De Gyp.

Femeia! Înainte de asta acest cuvînt îți deștepta cugetul la o ființă suavă, care era gingașă, naivă, nonșalantă, gurmandă, o ființă cu spirit și plină de grații, o ființă, care nu era capabilă a se interesa serios de ceva, care nu înțelegea altceva, decăt amorul, nu cunoșcea altceva, decăt toaletele, care ar fi voit să fie iubită de toți, și care nu iubia pe nimeni.

Cu puține excepțiuni femeia nu scia absolut nimic și era cochetă din măsură afară; scia puțin să cetească, foarte puțin să scrie și de socoteală n'avea nici idee; ea era pretensivă, nu putea nici odată face un pas, nici nu se putea hotărî spre ceva, totdeauna avea lipsă de un conducător, de un razim.

Astăzi e cu totul altmintrelea. Femeia e o ființă independentă și curioasă, care cuprinde cu totul altmintrelea viața și care, întocmai ca bărbatul, voescă să-și aibă locul seu sub soare. Ea voescă să se valideze în alt chip, ear' nu prin frumuseța sa și prin toaletele sale; ea lucrează, studiază și depune examenele, face matura, vorbesce mai multe limbi, studiază basul general și depinde după modele nude.

Și întocmai precum își întărește spiritul, își oțelise și trupul, ea înnoată ca și un castor, pușcă ca și un vînat, excelează în patinat, călărește pe cei mai sîlbateci cai și face pe jos ture

de mai multe oare; ea vînează pe jos și călare și face în buduarul seu exerciții gimnastice, — după-ce a luat un duș sau o baie foarte rece. Pentru-că baia caldă, ce era mai de mult obișnuită, a eșit din modă, acea baie molesitoare, pe care o lua într'un cochet costum de batist, decorat cu primuri buffante, cu care se învălia și cetia sau visa în apa parfumată. Eșind din baie, cameriera îi învălia trupul alb și trîmurător în o ștergură mare și caldă, apoi îl freca lin și cu cea mai mare precauțiune, ca să nu se roșească pelea cea moale ca mătăsa.

Astăzi toate aceste se întemplantă într'un mod cu mult mai simplu. Ea sare fără de costum în cea mai rece apă, se întrece vre-o câteva secunde cu mâinile într'aceea ca și o rață, se freacă apoi cu o mînușă groasă, până-ce pielea primescă o culoare, ca a unui rac fert.

După baie face exerciții gimnastice, și apoi se îmbracă spre a merge la călărit. Părul e adunat măciucă sub o pelerie bărbătească; cu cât se vede mai puțin din păr, cu atât îi convine mai mult; costumul de călărit îi stă pe trup atât de strîns, ca și când ar fi înmoiat de apă. Se pune în mișcare; o ia într'un strașnic galop și-și termină călăritul numai după-ce a făcut vre-o câteva sărituri preste nise gropi și garduri.

Conversațiunea femeii moderne e cu mult mai puțin garnisită, ca și cea a antecesorei ei; cu toate aceste ea vorbesce fără șfială despre astfel de lucruri, care pe cealaltă o înroșiau. Astăzi